

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 788/2023
05.07.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Милуновић, адвокат из ..., против туженог „Дома здравља Крагујевац“ у Крагујевцу, кога по овлашћењу законског заступника Државног правобранилаштва заступа директор, ради накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3534/22 од 30.11.2022. године, у седници већа одржаној 05.07.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3534/22 од 30.11.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиле за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1450/21 од 25.05.2022. године, ставом првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужилци исплати за период од септембра 2018. године до фебруара 2021. године, неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишег одмора са законском затезном каматом на појединачне одређене месечне износе од доспелости до исплате, ближе одређене овим ставовима изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 71.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3534/22 од 30.11.2022. године, преиначена је првостепена пресуда и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да тужилци исплати за период од септембра 2018. године до фебруара 2021. године, неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишег одмора са законском затезном каматом на појединачне одређене месечне износе од доспелости до исплате и одлучено да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код туженог, на радном месту ... са коефицијентом за обрачун плате 6,83. Тужени јој је обрачунавао и исплаћивао плату тако што је основицу, коју утврђује Влада Републике Србије, множио са коефицијентом радног места тужиле, након чега је целокупно обрачунату плату са увећањима и накнадама упоређивао са минималном зарадом и по потреби попуњавао до износа минималне зараде. На обрачунским листама плате за тужилу нису исказиване накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора као посебне ставке. Висина потраживања је утврђена оценом налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област, који је обрачун извршио на основу параметара из Општег колективног уговора („Службени гласник РС“ бр. 22/97...31/01). Такође, Посебни колективни уговори за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе из 2015. године, 2019. године и 2020. године, који су били у примени у спорном периоду нису предвиђали, нити прописивали право запослених на накнаду наведених трошкова.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле сматрајући да јој припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, у висини месечне накнаде, сходно параметрима из раније важећег Општег колективног уговора из 1997. године.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев е за исплату наведених накнада, закључујући да је тужилу, у спорном периоду, плата обрачунавана и исплаћена према уговореном коефицијенту у коме су садржане и накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се по оцени Врховног суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/01, са новелама).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.) одредбом члана 1, између осталог прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд налази да је тужиљи износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиљи исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, обрачунатом према параметрима из Општег колективног уговора из 1997. године („Службени гласник РС“ бр. 22/97...31/01), а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Супротно наводима ревизије, у конкретном случају правилно је примењено материјално право, имајући у виду да је тужени јавна служба и да се у том случају на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама, а у околностима када Посебни колективни уговори не садрже конкретну регулативу која утврђује висину ових накнада, нити их уопште прописује као право запослених.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужиља није успела у ревизијском поступку због чега јој не припадају трошкови тог поступка, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**